

MISJONS-RØSTEN

Løssalg 15 øre.

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

Nummer 16.

1. septbr. 1941.

13. årgang.

Strå, aks, fullt korn i akset.

Mark. 4, 26—29.

Guds verk i våre hjerter utføres ikke gjennom at våre følelser opprøres, men gjennom at vi tror på Gud. Og troen kommer ikke av følelsesrus, men av forkynnelsen, og forkynnelsen ved Kristi ord. (Rom. 10, 17). Dette stemmer med Kristi eget ord: Joh. 17, 17 og atter sier han: «I er alt rene på grunn av det ord som jeg har talt til eder;» (Joh. 15, 3). For å belyse den sannhet vil jeg henviser til liknelsen i Mark. 4, 26—29. Ut av denne korte liknelse kan vi hente tre lærdommer for vårt åndelige liv: 1. Om *lydighet*. 2. Om *fortrøstning*. 3. Om *utvikling*. Altså først *lydighet for Guds love*. I liknelsens første vers heter det: «Med Guds rike har det seg således som når et menneske kaster sæden i jorden.» Ingen er så beroende av Guds love i naturen som bonden. For å få høst av jorden, må han først beså den. Sår han ikke, får han ikke noe. I marken finnes storartede muligheter. Gud har der nedlagt mineraler, og forskjellige kjemiske stoffer, som er ferdig til å meddele seg til sæden, så snart den kommer i jorden. Om man vil at jorden skal vise seg god imot en, så må man først være god imot den. Så snart som såkornet er nedlagt i jorden, overfører jorden sine fruktbare egenskaper til frøet. Dette er i overensstemmelse med en av naturens store lover, som lyder så: «Alting gir seg selv til noe, som er høyere enn seg selv. Jorden gir seg til sæden, som er av en høyere orden enn jorden; sæden gir seg til menneskene og buskapen som står høyere enn sæden. Om menneskene lyder Guds lover, så gir de seg med glede til den som står over seg. Det er om dette Paulus sier: «Jeg for-

maner eder altså, brødre, ved Guds miskund, at I framstiller eders leger som et levende, helligt, Gud velbehagelig offer.» (Rom. 12, 1), såsom jorden er bestemt å motta sæden, så er også vi bestemt til å motta den guddommelige sæd, som nedlegges i oss. Om vi er delaktig i det guddommelige livet, så er det derigjennom at dette frøet nedlegges i oss. «Vi er gjenfødte, ikke av forgjengelig, men uforgjengelig sæd, ved Guds ord, som lever og bliver!» (1. Pet. 1, 23), likeledes Jakob 1, 18. «Etter sin vilje har han født oss ved sanhets ord.» Arsaken til at vi har blitt delaktig i Guds natur er altså Guds vilje. Midlet dertil er, den Hellige Ånds skapermakt, og hensikten er, at vi skulle bli førstegrøden av hans skapninger. Vi skal iblant vårt folk være bevis på hva han kan gjøre med et menneske gjennom sitt ords helliggjørende innflytelse. Det er av stor viktighet å komme ihu, at våre fremskritt i denne retning står i et direkte forhold til hvorvidt den guddommelige sæden kommer inn i vårt hjertes jordmon. På samme måte som det nye liv tennes i deg gjennom Guds ord, så bringes dette liv til fullendning gjennom hans rensende ord. Med dette helliggjørende ord kommer han i denne stund til dem, hvis liv har vært svakt og ufruktbart, for at det må bli styrket og fruktbærende. Og vi vil bli fruktbærende, ikke i den mon våre følelser blir oprørt, men i den grad vi med glede og i lydighet tar imot det guddomlige ordet i våre hjerter. Gjennom sitt ord skal Gud formå å forvandle vårt hjertes ørken til en blomstrende have. Dette lover han i sitt ord. Se Es. 58, 11, og Es. 35, 1. Er dette en beskrivelse av vårt hjertes stilling, sådan som

det er nå? Eller vokser hos oss ennå det gamle livets nesler og besnærende ugress? Det andre verset i liknelsen lærer oss, at vi bør ha full fortrøstning til Gud. «Og sover og står opp, natt og dag og sæden spirer fram og blir høy, uten at han selv vet av det.»

Bonden har fullt fortroende til naturens lover, og til den Gud som står bakom, at han, da han har lagt ned sæden i jorden, lar den ligge der og sover rolig. Han er fullt sikker på, at i sin tid skal der komme strå, aks og frukt. Så lugnt og trygt bør også vi hvile ved Guds ord og løfter. Han møter oss stadig på nytt i sitt ord. Han møter oss også denne stund og sier: «Kjære, la meg nå få legge ned mitt ords utsæd i ditt hjerte. Guds handlingssett med oss kan lignedes med en kjede med 4 lenker. Den første er: «Gud taler,» og den siste er: «Gud virker.» De to mellomliggende er: «Mennesket hører» og «Mennesket tror.» Det øyeblikk jeg tror begynner Gud å virke og utretter det hvorom hans ord vitner og som han har lovet. «Salig er hun som trodde; ti fullbyrdes skal det som er sagt henne av Herren.» D. v. s. Gud venter på at vi skal tro, så han kan fullføre hva han har sagt. «Alt er mulig for den som tror.» (Mark. 9, 23). Så snart vi har inntatt vår troesstilling på Guds ords grunnvoll, skal Gud straks utføre det han har lovet. Da han til eks. sier: «Vil du bli ren?» Og vi ser opp til ham og sier: «Ja, Herre, jeg vil bli ren» så begynner han straks sitt rensningsarbeide.

Enten vi da kjenner noe eller ikke, kan vi med samme tryghet betro oss til Gud, som bonden anbetror sæden til jorden, og si: «Nå foregår dette rensningsarbeid.» Da skal også på deg oppfylles det ordet: «Salig er hun som trodde» o. s. v. Når vi taler om tro, må vi alltid huske at, vantro er en moralsk under-

grunn. Når noen sier, at de ikke kan tro, er årsaken den at det er mot et rett punkt de sikter, eller det kan hende det finnes noe derinne i hjertet som du ikke vil gi slipp på. Man finner da ofte, at det er en synd, som de henger fast ved, eller noe skridt som de ikke vil ta. Ikke førenn din stilling til Gud er rett, førenn du fra ditt liv har fjernet alt, som er forbudt eller tvilaktig, skal du kunne tro. Det øyeblikk du slipper alt og overgir deg helt, skal det være like lett for deg å tro, som det er lett å ånde.

Den tredje lærdom vi kan hente fra denne liknelse er at det skal utvikles.

«Av seg selv bærer jorden grøde: Først strå, så aks, så fullt korn i akset.» Her ser vi den store lov for utvikling i det kristne livet: først strå, siden aks, så fullt korn i akset. Vi kan kanskje behøve å stille til oss selv det spørsmål: I hvilket av disse utviklingsstadier befinner vi oss? La oss nå være ærlige innfor Gud! Står vi i halmstadiet, i akstadiet, eller er vi utviklet hvete? Om noen skulle komme til deg med dette spørsmål og du svarte: «I halmstadiet,» og du videre ble spurt: «Hvorlengde er det siden du fødtes på nytt? og du svarte: det er tre eller fire uker siden,» da ville jeg si: «Det er som seg bør,» men om du svarte: «Det er mellom 15 å 20 år siden,» da ville jeg si: «Det er ikke som det bør være.» Det er en tid da sæden bærer spirer (halm), men om den står i halmstadiet helt fram i august måned, da ryster bonden på hode, ti han har ingen høst å vente. Hvorfor får vi ikke en vekkelse i hele Norge eller hele verden for den saks skyld? Fordi så mange kristne står i halmstadiet, da de burde være i den fullt utviklede hvetes stadium. Om alle kristne vokste til utviklet hvete, så skulle vekkelse komme fra landets ene ende til det annet. Om du ønsker å medvirke til en vekkelse, skynd deg da å vokse til utviklet hvete. Om disse forskjellige stadier leser vi i Joh. 2. kap. «Jeg skriver til eder, mine barn, fordi eders synd er eder forladte for hans navns skyld.» V. 12. Der har vi halmen. «Jeg har skrevet til eder I unge, fordi I er sterke, og Guds ord blir i eder, og I har seiret over den onde.» V. 14. Her skil-

dres et fremskridt fra halmstadiet. Om den fullt utviklede hvete tales det i første delen av vers 14: «Jeg har skrevet til eder, I fedre, fordi I kjenner ham som er begynnelsen;» Den kjennskap apostlen her taler om, denne dype kjennskap om Guds veier og tanker, kan blott oppnåes gjennom en trofast vandel med Gud.

H. E. Hegh.

På pilgrimsterden.

Tirsdag 5. august fikk vi besøk av evangelist Hegh.

Onsdag 6. august hadde vi misjonsmøte hos O. Karlsen i Skjeberg. Det var en full buss fra Sarpsborg og endel fra stedet samlet og vi fikk et riktig velsignet samvær. Flere vitnet om Gud.

Torsdag hadde Hegh bibeltid i Misjonshuset og det var lærerikt å høre ham. Enda han er 72 år nå er han livlig og åndsfrisk i sin forkynnelsen. Han har jo vært en kjempe hva det fysiske angår og enda tar han en tørt om det kniper. I fjor vinter virket han i noen skogsbygger i nærheten av svenskegrensen og enda det var over 30 graders kulde lå han i ueldet rom flere netter og gikk opptil 2 mil i vinterkulden på dagen.

Lørdag begynte så stevne. Evangelist H. Moger og forstander Axel Nilssen talte. Det var godt og åpent.

Søndag formiddag talte br. Moger om vårt åndelige «bombsikre rom.» Det var et godt budskap han brakte oss. Begge to ettermiddagsmøtene var lokalet overfylt og mange Herrens vitner deltok. Da stevnet er referert annet sted skal ikke her sies mere om det.

Om kvelden var jeg også en liten tripp i Metodistkirken og sa noen ord som avskjedshilsen til pastor Walstrøm, som etter 6 års virksomhet her i Sarpsborg flytter til Sandefjord Representanter fra de fleste forsamlinger var møtt fram og ga ham gode ord med på veien. Kirken var fullsatt og det var en god ånd.

Br. Moger stanset etter stevnet og tirsdag og torsdag talte han i Misjonshuset. Onsdag hadde vi misjonsmøte i vårt heim. Br. O. Karlsen og flere deltok.

Lørdag var br. Moger i Tune og jeg tok også en tur dit. Møte var

hos Hartvik Melleby og det var et åpent og godt møte.

Søndag kl. litt før 7 morgen gikk jeg til Fredrikstad og kom i god tid til «gamlebyen», hvorfra gikk til Spjærøy på Hvaler. Det var stevne der og forsamlingen på «Salen», Fredrikstad hadde leiet båt dit. Da det så grått og skyet ut og det var tatt værforbehold kom det få folk og bare en av musikken møtte fram. Det ble imidlertid oppholdsvær og på formiddagsmøtet var det kommet en del fra Hvalerøyene. Undertegnet og br. Rolf Antonsen vitnet om Gud.

Ettermiddagsmøtet var godt besøkt. Møtene holdtes i sjømannsforeningens lokale og det var møtt fram venner fra øyene, bl. a. var evangelistene Grønnet og Thoresen. Mange vitnet og budskap i tungen med tydning fikk vi. Ved hjelp av Hvalervenner og noen fra Fredrikstad fikk vi en musikkflokk og de sang og spilte med liv og lyst.

Det er mange Guds folk på Hvaler, men visstnok nokså oppdelte. En dag skal alle Guds folk være ett.

G. I.

Stevne i Misjonshuset, Sarpsborg.

Møte lørdag kveld var det ikke mange tilreisende, men venner fra byen var møtt fram og Gud ga oss et godt møte. Helmer Moger og Axel Nilssen talte. Det var åpent og Gud ga oss gode ting gjennom dem.

Søndag kl. 10,30 var det kommet en del tilreisende. Musikkvennene fra «Salen», Fredrikstad, deltok med sang og musikk hele dagen.

Evang. Moger talte fra salm. 5, 12 —13 over de troendes «bombsikre rom». Det var stor nåde over ham og mange dyrebare sannheter kom fram.

Kl. 4 var lokalet helt fullt. Forstander Isaksen fra Halden talte om «gjennombrøyteren» og mange herlige sannheter kom fram. Axel Nilssen talte deretter og etter en herlig bønnestun tok vi pause til kl. 6,30.

I det siste møte deltok Hans Utne, Arvid Bustgård, O. Karlsen, Thv. Karlsen, Erik Lunde og flere. Ved avslutningen fikk vi be med to fratalsne. Stevnet var godt og vellykket.

Ref.

Bagateller.

Synd er ikke bagatell, selv om menneskene vil kalle den liten. Derfor må *all* synd tas alvorlig.

All gjeld skal betales, — selv om det bare er 10 ore. Alt det jeg sier skal være sant, selv om det bare angår småting. Intet ukjærlig ord skal gå ut vår munn, selv om «vi ikke mener så mye med det».

En «liten» synd er nok til å ødelegge sjelefreden. Og da er det ingen bagatell.

Det som er min plikt, skal jeg utføre, selv om det bare er småting og ingen ser det. Skriften taler om å være tro i det små.

Alt som kan glede andre skal jeg gjøre, selv om det bare er bagateller. Vennlighet, småtjenester, små gaver, oppmuntrende ord, et glass kaldt vann gitt i Jesu navn, skal en gang få sin lønn.

Når livet fylles med slike småting, blir det rikt og godt.

Og dog fins det bagateller som vi skal la være bagateller. Det ser ut som at vi kristne har lettere for å blåse småting opp til noe stort enn verdens mennesker. Det som disse bare smiler av og sier: det ordner seg nok, — gjør vi stort vesen av og lar det trykke oss ned. Mange små vanskeligheter ville vi greie lettere om vi tok det med litt mer humor. En vanskelighet blir større jo mer vi ruger over den. Mye kan overvinnes med et lyst sinn og en frimodig tro på Gud.

En liten urett som vi lider, skal vi heller ikke gjøre noe stort nummer av. Nettopp på det område er visstnok mange kristne kommet til kort; det verdens folk kan tilgi og glømme, kan enkelte Guds barn gå og ruge over i lange tider. I kristne venneflokker kan det oppstå mye vondt på grunn av små ubetydeligheter, fordi den enkelte har så lite fond av tilgivelse. Vi må ikke glømme de «7 ganger 70 ganger».

Ta ikke en liten urett, en forglømmelse, en forbigåelse alltfor høytidelig. Ta det alvorlig med deg selv, så ikke *du* gjør uretten; men er det andre som gjør den mot deg, så bare smil av den og glømden. Vær glad over at den nettopp traff deg. Og ti stille med den. Hvis vi skulle gå og legge merke til

alt mulig små-vondt, ville vi gjøre livet tungt både for oss selv og andre. Og så vil vi så lett glømme de 10,000 talenter som vi selv har fått tilgitt. Og dessuten må vi minnes at også vi — uten å vite det — hver dag kan ergre og såre andre mennesker.

La derfor bagateller være bagateller.

Fr. Wisløff
i F. F. og R.

„Femte kolonne“.

Femte kolonne! Det er dem som med urene leber taler om frelsen og peker på Guds lam med plettede fingrer. Det er dem som prøver på å flytte Guds buds grensesteiner en håndsbredd til siden for å komme dem forbi og drikke av forbutte kilder. Det er dem som synger, at den hellige stjerne leder dem til salighetens land, men som selv sniker seg fram i skinnet fra den personlige vinnings håndsmedede lykte; dem som ofrer tid på tomme og åndsforlatte noveller og brenner røkelse foran motens avgudsbilleder. Det er den unge mann som vil fralokke det fysiske liv dets innerste og dypeste hemmeligheter, før han har rett dertil, og den unge kvinne som overgir seg selv og sin ære til ham. Det er dem som åpner fantasiens porter for urenhet og flirter deres hjerters reneste og dypeste følelser bort — veksler dem i småpenger — inntil de ikke lengere eier noe å gi bort. Det er dem som lar ungdommens muligheter for å tjene Kristus løpe bort som sand mellom fingrene, dem som er for feige til å bekjenne deres tro.

Det er dem som oftere og ivrigere lesker deres sjel med den duftende trykksverte i morgenbladene enn med de levende vannstrømmer fra Guds ord, dem som sluker Familie-Journalen, men smiler over Bjerg-predikenen og Lukas evangeliet. Det er dem som hellere begraver seg i sportsnyhetene enn løfter deres blikk mot det strålende syn av det evige og himmelske Jerusalem.

Det er dem som sitter og nyter en film, mens menigheten holder gudstjeneste, og holder selskap under en vekkelsesuke. Det er dem som holder mere av sludder enn en bønnestund, dem som trives bedre med «litt avspenning» enn i det kristne fellesskap.

Det er dem som alltid regner med den nåværende tilstands *minus*, men sover over den allesteds nærværende Guds evige *plus*, dem som i åndelig tankeløshet går omkring som pessimismens basillebærere. Det er dem som slår motet ned hos de kjempende istedenfor å løfte det, dem som taler med andre om søskenes feil, men sjeldent med Gud om deres egen synd.

Det er dem som kritiserer predikantens predikener uten først å undersøke deres verdi ved å leve etter dem, dem som taler nedsettende om Guds menighet.

Det er dem som taler høye ord, men tenker lave tanker og øver tvilsomme gjerninger, dem som lar tungen løpe fritt om åndelige ting, men hvis hjerter er bundet av synd. Det er dem som i søndagsskolen og i menigheten kan tale milde og varme ord, men som på kontoret taler hårdt og koldt, dem som gjerne vil være med til vekkelse, blott de slipper for å betale prisen, for at den skal kunne komme.

Når vi ser denne liste over femte kolonnes støttropper, gripes vi av engstelse og sjelven: «Tjener vi på noe punkt — eller flere — femte kolonnes ånd?»

«Gud sen den selvprøvelsens ånd over din menighet. Gud frels din menighet fra femte kolonnes ånd!»

Ovenstående har stått i «Vecko-Posten» og er en alvorlig atvarsel til Guds folk om å være på vakt. Ordet femte kolonne har jo vært nevnt så ofte i denne siste krig og overført på det kristelige område er det egnet til å holde seg borte fra slike ting som kan gi vår åndelige fiende fotfeste. *Red.*

Til venner!

Kjære vener overalt hvor «Missionsrøsten» når fram.

Vil bare få lov å minne vennene om at vår br. og venn evangelist E. Thoresen og hustru, feirer sitt sølvbryllup tirsdag den 23. september.

Br. Thoresen er jo så vel kjent overalt så noen mer beskrivelse om ham er ikke nødvendig. Venner vær vennlig å husk på dagen med en oppmuntring for Thoresens på en eller annen måte. Vår br. har i den senere tid hat vanskelig med å komme ut. Br. Thoresens adr. er: Minnesund st. *En br.*

MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN
I MISJONENS TJENESTE.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer 1. og 15. i hver måned.

Redaktør: G. Iversen.

Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse:

«Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Abonnementspris er: I løssalg 25 øre, kr. 2.25 for halvåret og kr. 4.50 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig oppsigelse og betaling skjer til ovennevnte adr. Abonnementet er bindende til oppsigelse skjer. Oppsigelser må være innsendt senest 14 dager før kvartalets slutt.

Trykt i Centraltrykkeriet - Sarpsborg.

Det er ingen som Gud!

«Det er ingen som Gud, Jesurun!»
Han farer over himmelen med hjelp for deg, og i sin høyhet på skyerne.»

«En bolig er den eldgamle Gud, og her nede er de evige armer; han driver fienden bort for deg og sier: Rydd ut! og Israel bor trygt for seg selv. Jakobs øye er vendt mot et land med korn og most. Ja, hans himmel drypper av dugg. Salig er du Israel! Hvem er som du, et folk som har sin frelse i Herren, ditt hjelpende skjold og ditt høye sverd. Dine fiender hykler for deg, mens du skrider fram over deres høyder. (5. Mos. 33, 26—29).

«Jeg vil love Herren til enhver tid, hans pris skal alltid være i min munn. Min sjel skal rose seg av Herren; de saktmodige skal høre det og glede seg. Pris Herrens storhet med meg, og la oss sammen opphøye hans navn! Jeg søkte Herren og han svarte meg, og han fridde fra alt det som forferdet meg.» (Salmen 34, 2—5).

Ja, lovet være Herren! Han er trofast. Han lar ikke noen som forlater seg på ham bli tilskamme. Og isannhet, i denne vinter og vår har min hustru og jeg mere enn noen gang før fått erfare at Guds løfter holder og at han formår å hjelpe.

Vi har ofte vært rørt til tårer ved all den kjærlighet og omsorg som Guds folk har bevist mot oss i denne tid, og vi vil herved få takke enhver av eder som har sendt oss penger og trøstens ord. Jeg har tilskrevet de fleste privat, men det er flere som ikke har oppgitt sitt navn eller adresse, og noen har skrevet at de

ikke ønsket noen takk. Til eder alle vil jeg si hva Jesus selv har sagt, at hva I har gjort mot en av hans minste det har I gjort mot ham. Nå har jeg den glede å kunne si at Herren har underbart styrket både min hustru og meg. Så jeg har så smått begynt å virke igjen, og jeg vet at dere, kjære venner, kjente og ukjente, framdeles vil være med og nedbe Herrens velsignelse over gjerningen. Så Guds folk måtte bli oppbygget og syndere måtte frelses, så vi sammen kan love og prise Herrens hellige navn. «Og Gud er mektig til å gi eder all nåde i rikelig mål, forat I alltid i alle ting kan ha alt det I trenger til og således rikelig kan gjøre all god gjerning.»

Som skrevet er: han strødde ut, han ga de fattige, hans rettferdighet blir til evig tid og han som gir såmannen såkorn og brød til å ete, han skal og gi eder utsæd og øke den og gi vekst til frukterne av eders rettferdighet, idet I blir rike i alle ting til all oppriktig kjærlighet, som ved oss virker takksigelse til Gud.» (2. Kor. 9, 8—11).

«Og min Gud skal etter sin rikdom fylle all eders trang i herlighet i Kristus Jesus. Men vår Gud og Fader være æren i alt i evighet.» Amen. (Fil. 4, 19—20).

Ennå en gang hjertelig takk og hilsen.

Eders i Herren

Karen og Karl Bryntesen.

Et fornuftig ord.

I «Banneret» skriver M. A. Øhrn følgende som vi synes flere bør merke seg:

«Jeg har mottatt atskillige oppmuntrende brever utover, hvorfor jeg takker. Jeg er glad i å korrespondere, men, mine kjære venner, hva skal jeg med den latinske prestatitettelen pastor? Mitt navn og Rjukan er fullstendig nok. Jeg har gjentagne bedt min menighet å frita meg fra dette unødige appendikstilhang. Og i samtaler er ordet broder det mest bibelske og det vakreste. Og det beste er godt nok. Hvis jeg var i min gamle stilling kunne man jo i korrespondanse bruke et av de bibelske ord som Norges største diktatersamfund alltid bruker til sine menn: Eldste, Forstander, Predikant eller Evangelist. Men da jeg ingen stilling har, er navnet fullstendig nok.»

Stevne.

Søndag 24. august hadde pinsevennene stevne i Misjonshuset. Det var god tilslutning og gode møter. Som stevnets predikanter var innbudt forstanderne M. Østby og Paul Paulsen.

Stevnet begynte med velkomstmøte lørdag og fortsatte med 3 møter søndag.

Lørdag talte Østby og Paulsen, begge bar fram et godt budskap.

Søndag form. var det samme talere og på 4-møtet begynte P. Paulsen møtet og undertegnede sa noe hvoretter det var fri vitnesbyrd. Mange priste Gud.

Siste møte talte Østby. Deretter frie vitnesbyrd og Axel Nilssen avsluttet møtet.

Stevnet var vellykket og mange sannheter fra Guds ord ble utsådd som aldri skal vende tomt tilbake. G. I.

De stille i landet.

«De stille i landet» er de som kan hende når alt kommer til alt skal bære oss gjennom denne tiden. De gjorde det så ofte før i vande tider. — Hvem det er?

De bærer intet merke eller emblem på jakkeoppslaget. Og de taler aldri høyt. Ikke kan de lokaliseres på annet ytre vis heller. Kjent og gjenkjent blir de bare ved personlig kontakt og ved sporene de setter. Selv da sees de bare med det åndelige øye. Og da finner du dem like godt i åkeren som i kjøkkenet, fabrikk, kontoret, forretningen, sykestuen. De har gjerne intet navn.

Fellestrekk ved dem er at de alltid har ny kraft, skjønt de bærer sitt folk og dets synder på sitt hjerte og gjør det med smerte. Deres liv avspeiler et ydmykt og oppriktig sinn. De går aldri krokveier. De finner alltid høve til en tjeneste, de finnes i det hele tatt helst på tjenerfronten, — også i det kristelige arbeid. De klager aldri over at de mangler oppgaver.

De stille i landet er kristendommens pionertropper i vårt folk. De bygger broene og veiene for den offentlige og private forkynnelse i bygd og by. I larmende og støyende tider vet man vel enda mindre om dem enn ellers. Men de er der, og de er på sin post. Vi hilser deg du ukjente stille som bærer oss andre.

(«Dagen»)